

ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΕ!

Τῇ ἀπορφανωθείσῃ δεσποινίδι Βιργινία Ζ***

Ἐχει θυέλλας ἡ ζωή, καλή μου Βιργινία·
Δὲν εἶνε πάντοτε φαιδρά, ἑαρινὴ αἰθρία.
Ρέουν ἀκόμη θελκτικὰ τῆς ἡβης σου τὰ ἔτη
Καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀγνοεῖ πολλά, πολλὰ εἰσέτι.
Ἀκάνθας εἰς τὸν δρόμον σου πολλὰς θὰ ἀπαντήσης
Καὶ βάραθρ' ἀπροσδόκητα θὰ ἀντιμετωπίσης.
Ἄν τὴν αὐλαίαν τῆς ζωῆς ὀλίγον ἀνασύρης,
Αἶ! τότε μετ' ἐμοῦ καὶ σὺ τὸν κόσμον θὰ οἰκτείρης.

ὦ! δὲν γνωρίζεις τί ἐστὶ ἀκόμη κοινωμία!
Εἶνε ἀλλόκοτος, οἰκτρά, ἀτέρμων κωμωδία.
Οἱ ἄνθρωποι ὑποκριταὶ καὶ θεαταὶ συνάμα
Παρέρχοντ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς τῆς ζωῆς τὸ δράμα,
Ἀλλ' ἀσσοὺν γλῶσσαν, ἔκφρασιν καὶ πρόσωπον καὶ χρῶμα
Καὶ μυκτηρίζουν ὅ,τι χθὲς ἐλάτρευον ἀκόμα.
Δανείζουν καὶ δανείζονται ψευδεῖς τὰς συγκινήσεις
Καὶ ἀμοιβαίως ἀπατοῦν καὶ ἀπατῶντ' ἐπίσης.

Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ κάλλους σου θυμίαμα θὰ καύσουν,
Τὴν ἀκοήν σου ψιθυροὶ ἡδυπαθεῖς θὰ ψάσουν,
Εἰς πόθους τὴν καρδίαν σου θερμούς θὰ ἀφυπνίσουν,
Τὸ πνεῦμά σου μὲ θελκτικὰς εἰκόνας θὰ μεθύσουν.
Πλὴν πρόσχε εἰς δέλεαρ ἐπαγωγὸν μὴ πέσης
Καὶ ἡ ψυχὴ σου ἡττηθῇ μ' εὐήχους ὑποσχέσεις.
Ὑπὸ τὰ ῥόδα κάποτε ὁ ὄφις ἐνεδρεύει
Κ' ἡ ἀθωότης τὸ κακὸν εὐκόλως δὲν μαντεύει.

(Ἀθῆναι, Ὀκτωβρίου 1886.)

Ἵθοποιοὶ τοῦ ἔρωτος περιπαθεῖς, αἰμύλοι,
Αἰσθήματα ἀνύπαρκτα μασσῶντες εἰς τὰ χεῖλη,
Μὲ δάκρυ' αὐτοσχέδια, τίς οἶδε, θὰ ζητήσουν
Εἰς εἰδῶλα εὐφρόσυνα νὰ σὲ ἀποκοιμίσουν.
Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀθώα σου ψυχὴ ἄς μὴ πιστεύη,
Μὲ ἄρωμα ἐνίοτε τὸ ψεῦδος φαρμακεύει.
Ἐχ' ἡ κακία θέληγτρα καὶ προσηγνὲς τὸ ἥθος
Καὶ πίπτει εὐκολώτερον ἡ ἀρετὴ συνήθως.

Ἄς μὴ πιστεύῃ ἡ ψυχὴ εἰς ὅ,τι βλέπει τ' ὄμμα·
Ὁ φθόνος ἔχει τῆς πειθοῦς τὸ μέλι εἰς τὸ στόμα.
Ὅ,τι θαμβοῖ τὴν αἴσθησιν εἶνε πολλάκις πλάνη
Κ' ἐμπιστοσύνης ἔκφρασιν ἐνδύετ' ἡ πλεκτάνη.
Μὴ τῶν ὁδῶν ὁ βόρβορος δὲν φαίνεται μαρμαίρων
Ὅταν τὸ φῶς ἀντανάκλῃ καὶ κλέπτῃ τῶν ἀστέρων;
Τῆς μοχθηρίας εἶν' ἄβρα ἐνίοτε ἡ γλῶσσα,
Δίδει πληγὰς θωπεύουσα, φονεύει μειδίωσα.

Πρὶν τὴν ψυχὴν σου αὔριον ὁ κόσμος ἐξαντλήσῃ,
Πρὶν ἢ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸ πῦρ ἐντός σου σβύσῃ,
Εἰς τῆς ἰδίας σου ψυχῆς τὸν κόσμον συγκεντρώσου
Κ' εἰς τὴν γαλήνην πίστευε τῆς συνειδήσεώς σου.
Μόνῃ τῆς εὐτυχίας σου τὸ πρόβλημα θὰ λύσῃ
Ἀρκεῖ ἐντός σου, φίλη μου, νὰ τὴν ἀναζητήσῃς.
Εἰς τὸ καθῆκον πάντοτε ἐπαναπαυομένη
Ζῇθι πιστὴ πρὸς σεαυτὴν καὶ πρὸς τὸν κόσμον ξένη.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

Η ΣΙΩΝ.

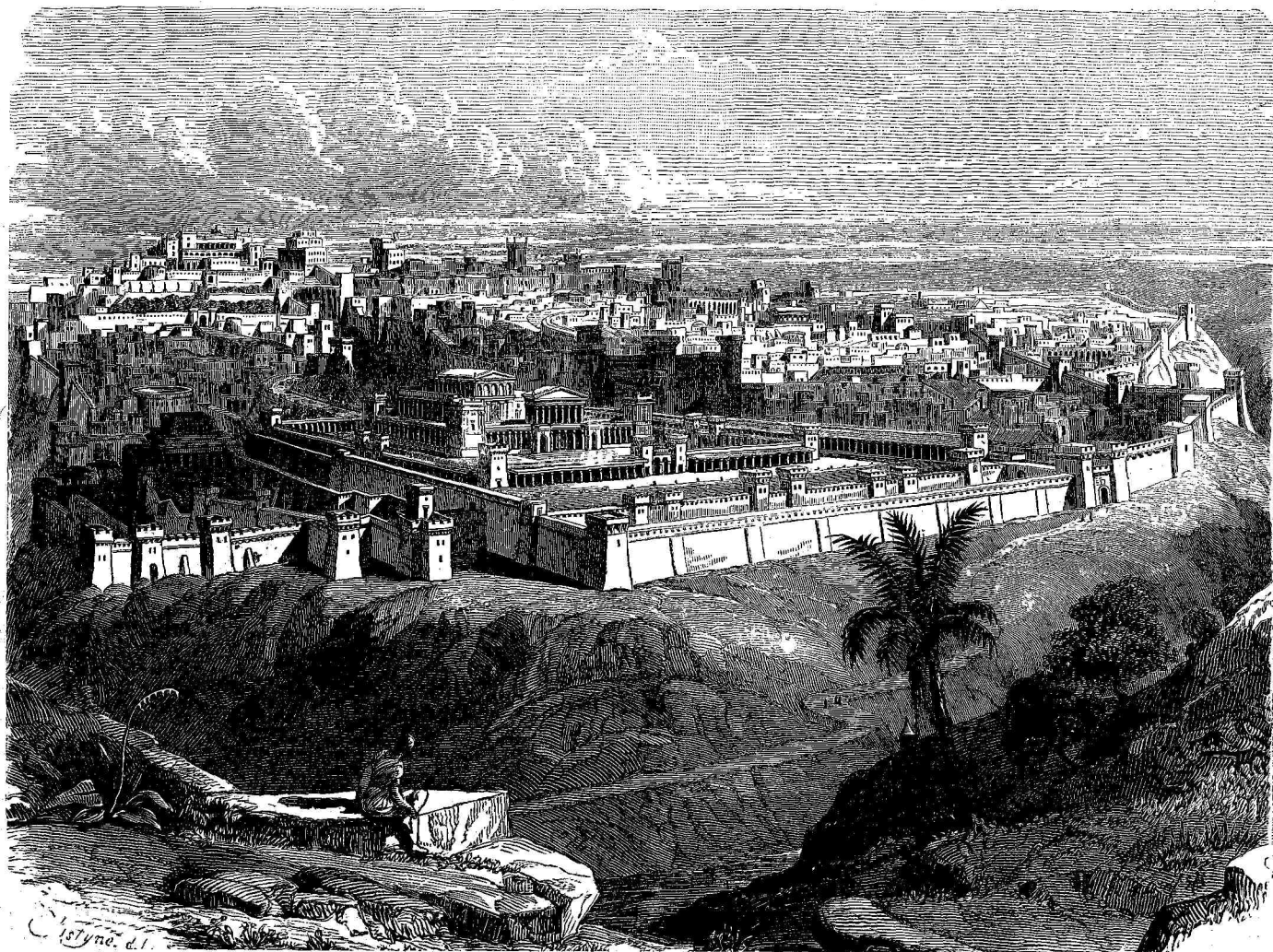
(μετὰ εἰκόνας.)

Προακινῶνιος δόξα καὶ ἱεραὶ παραδόσεις κατέστησαν τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ἱερουσαλὴμ κέντρον τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ παριστῶσιν αὐτὴν εἰς τὴν φαντασίαν μας ὡς ἐστὶν καὶ πηγὴν ὅλων τῶν ἀφηγήσεων, ὅσας ἡ ἱερὰ ἱστορία παρέδωκεν ἡμῖν κεκοσμημένας διὰ τῆς μελαγχολικῆς καὶ ἐπιχαρίτου ἀνατολικῆς γοητείας. Ὑφούται ἡ Σιών πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ Ἐβρών, τῆς κυριωτέρας εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου, ὅπου καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ἐπικρατεῖ σχετικῶς μεγάλη καὶ ζωηρὰ κίνησις, ὅπου οἱ ἀγωγιᾶται διὰ τῆς φωνῆς των παροτρύνουσι τὰ βαρέα φορτία φέροντα κτήνη των νὰ σπεύσωσιν, οἱ ἀχθοφόροι ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἰδικοῦ των φορτίου καὶ ὑπὸ τὸν ἀνυπόφορον καύσωνα κεκμηκότες ἀσθμαίνουσι καὶ οἱ περίεργοι ξένοι τὰ πάντα παρατηροῦσι καὶ ἐξετάζουσι τὰς καλλονὰς τῶν ἀγίων τόπων. Ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ἔκειτο πρὸ αἰῶνων τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τοῦ Ἡρώδου μετὰ τῶν ἐπιζήλων κήπων του καὶ τῶν τριῶν ὑψηλῶν πύργων, περικυκλούμενον ὑπὸ τειχῶν ἐχόντων ὕψος τριάκοντα πήχεων. Τὸ φρούριον δὲ τοῦτο καθίστατο σχεδὸν ἀπόρρητον καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν πύργων, οἵτινες ἦσαν διεσπαρμένοι κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν

καὶ διότι οὗτοι ἦσαν ἐκτισμένοι διὰ τετραπλεύρων λίθων διατεταγμένων παρ' ἀλλήλους τοιουτοτρόπως, ὥστε ἕκαστος πύργος νὰ φαίνεται εἰς τὰ βλέμματα τοῦ θεατοῦ ὡς μία καὶ μόνῃ γιγαντιαία πέτρα. Ὅτε ὁ Τίτος ἐπόρθησε τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων, ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ καταστρέψῃ τὴν ἀκρόπολιν ταύτην, διότι ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ἤρκει ὀλιγάριθμος ῥωμαϊκὴ φρουρὰ νὰ ἐπιτηρῇ τὴν πόλιν καὶ νὰ ἀρχῇ αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ πάλαι ἐκεῖνη λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια τὴν σήμερον εἶνε τέφρα καὶ ἐρείπια, μόνον δὲ οἱ δύο πύργοι Φασαήλ καὶ Ἰππικός, ὡς τοὺς ὀνομάζει ὁ Ἰώσηπος, ἴστανται ἀκόμη ὄρθιοι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, ὡς σιωπηλοὶ κήρυκες τῆς ἀσταθείας καὶ φθορᾶς πάσης ἀνθρωπίνης δόξης καὶ ἀκμῆς. Μόλις κατὰ τὸν 14. αἰῶνα ἀνωκοδομήθη ἡ ἀκρόπολις, ἀνεκαινίσθη δὲ αὖθις κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα. Το σῶλον ἀπετελεῖτο ἤδη ἐκ πέντε ὀχυρῶν πύργων περιβαλλομένων ὑπὸ πλατείας ταφρου καὶ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν πυροβόλων νομιζομένων ὡς ἀπορρήτου σχεδὸν προτειγίσματος. Τὸ παλαιότατον τῶν οἰκοδομῶν τούτων τιμῆμα εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ λεγόμενος πύργος τοῦ Δαυὶδ, ὅστις ὑπὸ τῶν νεωτέρων περιγηγῶν θεω-

ρεῖται ὁ αὐτός με τὸν ὑπὸ τοῦ Ἰωσήπου Φασαήλ ὀνομαζόμενον. Τὰ θεμέλια τοῦ μνημείου τούτου τῆς ἀρχαίας ἐβραϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς κατέρχονται εἰς τὴν περίεξ τάφρον ὑπὸ γωνίαν 45° , ἐπ' αὐτῶν δὲ στηρίζεται ὁ κυρίως πύργος ἔχων ὕψος 29,84 μέτρων. Καὶ ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ πύργου τούτου καὶ τὸ μέγεθος τῶν τετραγώνων λίθων, οὗς ὁ Ἰώσηπος περιγράφει ἔχοντας 20 πήχεων πλάτος καὶ 5 πήχεων ὕψος, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μετὰ τῆς σήμερον ἐξεταζομένης ποιότητος τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῶν εἰδήσεων τοῦ ἐν λόγῳ

λίθου. Ἐν αὐτῷ λέγει ἡ παράδοσις, ὁ προφητὰν ἔφαλε τοὺς φαλμούς του καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου τούτου εἶδε τὴν ὡραίαν Βηθσαβεὲ λουομένην καὶ ἐπεθύμησεν αὐτήν. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας οἱ χριστιανοὶ ἀνέρχοντο χάριν προσευχῆς εἰς τὰ ἀνώτερα δώματα τοῦ πύργου καὶ ἐντεῦθεν ἔκουον φωνὰς ὑποκώφους καὶ ψιθυρίζουσας ἐν τῷ βάθει τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰωσαφάτ. Ἐξ ὅλων τούτων προάγεται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν παραδόσεων ἐξαγιασθὲν τοῦτο

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΕΠΙ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ιουδαίου ιστοριογράφου. Ἄλλ' ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι οὗτος εἰς τὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ σπανίως ἐπιζητεῖ τὰς λεπτομερείας, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ θυσιάζει τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μεγαλοποιήσῃ τὰ πράγματα, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι πράγματι ὁ πύργος οὗτος τοῦ Δαυὶδ εἶνε ὁ παλαιὸς τοῦ Φασαήλ, ὅστις καὶ μόνος μετὰ τῶν ὅλων τῶν ἄλλων ἀλώβητος σχεδὸν καὶ ἀκέραιος διατηρήθη. Εἰς τὰ ἀνώτερα διαμερίσματα τοῦ πύργου ὑπάρχει δεξαμενὴ πρὸς περισυναγωγὴν τοῦ ἐκ τῆς βροχῆς ὕδατος, περιέχονται δ' ἐν τῷ αὐτῷ μέρει καὶ τὰ δώματα ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν διήγαγε τὸν βίον του ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ. Ἐπὶ τῆς βορειο-ανατολικῆς πλευρᾶς εὐρίσκωμεν ἀπόκρυφον θάλαμον, εἰς ὃν οὐδεὶς ἄπιστος πρέπει νὰ εἰσέλθῃ καὶ τοῦ ὁποίου τὴν θύραν ἀσπάζεται μετὰ δέους καὶ σεβασμοῦ ὁ παρερχόμενος Ἰσραη-

μνημεῖον δὲν ὑπόκειται πραγματικῶς εἰς τὸν γενικὸν νόμον τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ καταστροφῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἀπο τῶν Σταυροφοριῶν διεσώθη καὶ ὑπὸ τῶν μετέπειτα ἐπελθόντων κατακτητῶν διατηρήθη, καίτοι κατεδαφίσθησαν ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὸν 13^{ον} αἰῶνα πάντα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Καὶ ὁ ξένος, ὅστις περὶ δυσμᾶς τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ἐπισκέπτεται τὴν ἁγίαν πόλιν, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Δαυὶδ, μεταπεσόντα εἰς τὸ παρελθὸν καὶ πλησιάζοντα πρὸς τοὺς προγόνους του, οἵτινες προσεκύουν τὰ μέρη ταῦτα. Καὶ ἐν ᾧ ἡ φαντασία του ἀνίπταται εἰς ἱερὰς σφαίρας καὶ ἀναπολεῖ τὸν θεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ κήρυκα, τὸ βλέμμα του στρέφεται ἀκουσίως ἀπὸ τῶν λόφων τῆς σεβασμίας πόλεως πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, πρὸς τὸ ὅρος τῶν Ἑλαιῶν καὶ πέραν αὐτοῦ πρὸς τὰ διαυγῆ καὶ αἰνιγτὰ ὕδατα τῆς Νεκρᾶς θα-

λάσσης, καὶ τέλος πρὸς τὰ κυανᾶς κορυφὰς τῶν ὄρέων τοῦ Μωάβ. Ἐν ᾧ δὲ ὁ δύνων ἥλιος διὰ τῶν χλωμῶν ἀκτίνων του ἀποχαιρετίζει τὰς χρυσιζούσας θόλους τῶν τεμενῶν, ἀναδύουσι

πρὸ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν του ὄνειροπολήματα καὶ προσφιλεῖς μορφαὶ ἐκ τῆς αἰῶας καὶ εὐλαβοῦς παιδικῆς του ἡλικίας καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ψιθυρίζουσι τὰ χεῖλη του: *Ιερουσαλήμ!*

1. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ἐν σελ. 17). Ὁ Κωνσταντῖνος ἐγεννήθη τῇ 2. Αὐγούστου 1868, τῇ δὲ 1. Δεκεμβρίου 1886 ἐωρτάσθη ἐν Ἀθήναις μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐν-ηλικιώσις Του. Συμπληρώσας πέντε μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τὰς θεωρητικὰς Αὐτοῦ σπουδὰς κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν, ἐν ᾧ ὑπηρετεῖ καὶ νῦν ὡς ἀνθυπολοχαγός. Μετὴν στολὴν τῆς πρώτης ὑπηρεσίας Του παρέχουμεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ λαμπροῦ νεανίου.

2. ΡΩΜΑΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΘΥΣΙΑΙ (ἐν σελ. 21). Ὅσα-κις οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐξήρχοντο εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης, προσέφερον προηγουμένως τοῖς θεοῖς θυσίας, ὅπως ἐξευμενίσωσιν αὐτοὺς καὶ τῇ βοηθείᾳ των τρέψωσι τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγὴν, ὅσας δὲ πάλιν ἐπανήρχοντο ἐκ τοῦ πολέμου νικηφόροι, ἐξέφραζον διὰ θυσιῶν τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην των. Κατὰ πᾶσαν ἐορτὴν τοῦ δήμου ἐν γένει, ἡ ἐκάστης οἰκογενείας ἰδίᾳ ἔπρεπε νὰ τελεσθῶσι καὶ θυσῖαι, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐν παντὶ ὁπωσοῦν σοβαρῶς τοῦ βίου των συμβεβηκότι ἐθεώρουν ἀπαραίτητον τὴν σύμπραξιν καὶ ἀρωγὴν τῆς θεότητος. Ὅσον δὲ πολυπληθεῖς καὶ ποικίλοι ἦσαν οἱ προσκυνούμενοι θεοί, ἄλλο τόσον διάφοροι τὸ εἶδος ἦσαν καὶ αἱ πρὸς αὐτοὺς τελούμεναι θυσῖαι, ἀπασῶν δὲ χαριεστάτη ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ προκειμένη, ἣν μετὰ τῆς τέχνης καὶ λεπτότητος ἐξεκόνεισεν ἡ δόκιμος ζωγράφος Ἡρα Κόομανς, ἐν Παρίσις, αὐτὴ ἐκείνη, ἣτις ἐξωγράφησε καὶ τὴν περίφημον τῆς Τανάγρας ποιήτριαν, τὴν *Κόρινναν* (ἰδ. Κλειούς, Τόμον Α'. 1885, σελ. 325).

Πρὸ τῆς θεᾶς προσέρχονται περικαλλεῖς κόραι μόλις ὑπερπηδήσασαι τὸν οὐδὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ προσφέρουσιν εἰς τὴν προστάτιδα ὡς θυσίαν πᾶν ὅ,τι ταῖς ἦτο προσφιλές καὶ ἀγαπητὸν κατὰ τὴν φιλοπαίγμονα ἡλικίαν των, ἥδη δὲ μὴ ἀρμόζον εἰς τὸ παρθενικὸν αὐτῶν ἦθος, μετὰ ἄλλους λόγους τὰ ἀθύρματα, τὰς πλαγγόνας των καὶ τὰς πολύχρωμα σφαιρίδια, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ὁποίων ἱκετεύουσι τὴν θεὰν νὰ παράσχῃ αὐταῖς τὴν πρέπουσαν ἀμοιβήν — τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πεφλημένου καὶ ἐκλεκτοῦ τῆς παρθενικῆς των καρδίας.

3. Η ΣΙΩΝ (ἐν σελ. 25. — ἀνγθ. σελ. 27).

4. Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΕΠΙ ΧΡΙΣΤΟΥ (ἐν σελ. 28). Ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς βιβλίοις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τῶν Κριτῶν γίνεται ἐπανειλημμένως μνεία τῆς πόλεως ταύτης, ἀλλ' ἡ ἱστορία της ἀρχίζει κυρίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Δαυὶδ. Ἐπὶ μακρὸν ἡ πόλις αὕτη ἦτο τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος πολλῶν ξένων δυναστειῶν, ἕως οὗ ἕνα καὶ ἡμισὺν αἰῶνα πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν οἱ Ἀσμοναῖοι κατέστησαν αὐτὴν αὖθις ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον. Ἐν ἔτει 64 π. Χ. κατεκτήθη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ὑπάτου Πομπηίου καὶ προσ-ηρτήθη εἰς τὸ ὅλον ἐξανάμεινον καὶ ἀκατασχέτως ἐπεκ-

τεινόμενον Ῥωμαϊκὸν κράτος, ἕνα δὲ αἰῶνα ἀργότερον ἀπεπειράθη ν' ἀποσείσῃ αὖθις τὸν βαρὺν Ῥωμαϊκὸν ζυγόν, ἀλλὰ τῷ 70 μ. Χ. ἔτει ἐκυριεύθη μετ' ἀπελπιστικὴν ἀμυναν ὑπὸ τοῦ Τίτου καὶ κατεστράφη ὑπ' αὐτοῦ ἐντελῶς, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν „οὐ μὴ μείνῃ πέτρα ἐπὶ πέτρας“. Ἐκ τῶν χρόνων τούτων διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν λίαν περίεργοι εἰδήσεις περὶ τῆς τοποθεσίας της, τῶν ἐν αὐτῇ κτιρίων καὶ τῶν προτειχιζόντων τὴν ἀγίαν πόλιν ὀχυρωματικῶν ἔργων. Συνέκειτο τότε, ἐπομένως δὲ καὶ καθ' οὗς χρόνους ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκεν ἐν αὐτῇ τὸ νέον καὶ σωτήριον θρήσκευμα, ἐκ τῆς ἀνω πόλεως, τῆς Σιών, ἣς ἰδίᾳ σημερινὴν εἰκόνα παρεθέσαμεν, καὶ ἐκ τῆς πρὸς βορρᾶν ταύτης κειμένης κάτω πόλεως, ἣτις ἐκ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς παρέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Ἀκρά. Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον, τὸ πρὸς ἀριστερὰν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι φαινόμενον ὅτι προσέχει τῆς πόλεως, εἶνε ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος. Ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως τὸ ἐν τῇ εἰκόνι μας σκοτεινὸν φαινόμενον ἐκείνο κτίριον μετὰ τῶν τριῶν πύργων εἶνε τὸ πραιτώριον, ὅπου ἐνδιητᾶτο ὁ Ῥωμαῖος διοικητής. Ἡ ἐπιβλητικὴ καὶ ἐπιμή-μήκης οἰκοδομὴ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως εἶνε ὁ πολυτελής ναὸς τοῦ Ἡρώδου μετὰ τῶν ἐξωστῶν καὶ τῶν προαυλιῶν του. Ἡ δὲ προσέχουσα αὐτοῦ πολυστήλος οἰκοδομὴ εἶνε τὸ ἱερόν, πρὸς ὃ συνδέεται πρὸς τὰ κάτω ὁ νάρθηξ τῶν ἱερέων, εἰς ὃν ὁδηγεῖ ἡ „Ὠραία πύλη“ μετὰ τῆς πολυστήλου στοᾶς της. Πρὸ αὐτῆς βλέπομεν τὸν ἐσωτερικὸν νάρθηκα καὶ τὸν βωμὸν τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ πρὸς τὰ ἔξω κείμενον τὸ προαύλιον τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν γυναικῶν, τέλος ἐγγὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τὸ προαύλιον τῶν ἐθνικῶν. Ἀριστερὸθεν τοῦ ναοῦ βλέπομεν τὴν καμπυλοειδῆ γέφυραν τὴν συνενόυσαν αὐτὸν πρὸς τὴν ἀνω πόλιν. — Οὐδεμίᾳ πόλις ὑπέστη τοσαύτας περιπετείας καὶ προσβολὰς ἐκ μέρους τῶν πολεμίων, ὅσας ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἐκ τῆς ἱστορίας της μακθάνομεν, ὅτι τριάκοντα καὶ τέσσαρας φορές ἐκυριεύθη καὶ ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν ἐκαστοτε κατακτητῶν της, κατὰ τὰς πολυαριθμούς δὲ πολιορκίας ἐκατομμύρια ἀνθρώπων εὗρον τὸν θάνατον πρὸ τῶν ὀχυρῶν της τειχῶν. Τανῦν ἡ ἄλλοτε λαμπρὰ καὶ ἐπιφανὴς πρωτεύουσα τῶν βασιλείων τοῦ Ἰουδα καὶ τὸ προαιώνιον κέντρον τοῦ μωσαϊκοῦ μονοθεϊσμοῦ εἶνε μικρὰ καὶ κακόκτιστος ἐπαρχιακὴ πόλις, μόλις ἀριθμοῦσα 20,000 κατοίκων, ἐξ ὧν 5000 περίπου εἶνε χριστιανοὶ καὶ ἄλλοι τόσοι Ἰουδαῖοι. Ἡ ἐντύπωσις, ἣν καθόλου τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως ἐμποιεῖ εἰς τὸν ξένον, εἶνε μελαγχολικὴ, ἀπὸ τοῦ ὅρους τῶν Ἑλαιῶν ὅμως ὀρωμένη παρέχει θεᾶν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπιβλητικὴν. Ἀφθονεῖ δὲ πανταχοῦ ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος ἱστορικῶν μνημείων μεγίστης ἀξίας, διότι τὸ παρελθὸν τῆς πόλεως μεγαλεῖον ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτα καὶ πολυπληθῆ τὰ ἔχνη τῆς ἐνταῦθα υπάρξεώς του.